

Leo Trotskij: Varningssignal!

Faran närmar sig för Sovjetunionen

(Militant, 18 och 25 mars 1933. Skriven 3 mars 1933.)

Man måste vara feg eller halvblind för att bagatellisera farans omfattning – Sovjetunionens kommunistiska parti (bolsjevikerna), den första proletära statens styrande parti, står inför en överhängande katastrof. Den går bara att förhindra med hjälp av självuppoftande kamp från de avancerade arbetarnas sida.

Situationen är så farofylld, att om man bara begränsar sig till fraser och antydningar så deltar man i den härskande fraktionens verksamhet, just den fraktion som undergräver oktoberrevolutionen. Under den stalinistiska regimen är klassfienden bättre informerad om vad som äger rum eller är på väg att äga rum än arbetarklassen. Kontrarevolutionärernas eventuella försök att utnyttja vår öppenhjärtiga kritik är inte ens en hundradel så farliga som den skändliga vilseledande information som sprids av byråkratin och av den tystnad som påtvingats den proletära förtruppen.

I bred historisk mening kan inte situationen för Sovjetunionen vara lika hopplös som situationen för världskapitalismen, som befinner sig i en fullständig återvändsgränd. Detta övergripande historiska perspektiv är inte bara ett fullständigt rättfärdigande av oktoberrevolutionen, i den mån den behöver rättfärdigas, utan dömer också redan på förhand den småborgerliga demokratins (mensjevikernas, socialistrevolutionärernas, etc., etc.) program som varande helt igenom reaktionära, eftersom de oundvikligen begränsar sig till att återupprätta en ”demokratisk” kapitalism. Även i händelse av seger för kontrarevolutionen kommer den sovjetiska hydran att utveckla ett nytt huvud istället för vart och ett av de som har huggits av. Men det betyder ingalunda att man med gott samvete kan tillåta den stalinistiska byråkratin att ödelägga den nuvarande, levande sovjetregimen. I det aktuella fallet handlar de historiska räkenskaperna om decennier. I slutändan skulle Sovjetstatens undergång bara utgöra en historisk episod. Men om det skulle hända så skulle det bli en av de mest fruktansvärda episoderna i världshistorien. Vår enda uppgift består av att förhindra det. Under tiden kommer faran allt närmare. *Slå larm! Vi måste slå larm!*

Byråkratiskt sabotage av det socialistiska uppbygget under täckmantel av ett ofelbart ledarskap

Med hjälp av otroliga ansträngningar från de arbetande sida, till priset av oräkneliga umbäranden och offer, har det skapats storslagna värden och utomordentliga produktiva segrar har uppnåtts. Oktoberrevolutionen har visat mänskligheten vilka möjligheter som finns inneboende i socialismen, genom att tala i termer av stål, cement och kilowatt elektrisk energi. Men under samma period har den inbiliska och oansvariga byråkratiska ledningen, som är oförmögen att förutse något och inte tål kritik och har förblindats av illusionen om socialism i ett land, denna ledning har fört landets ekonomi till randen av fullständigt kaos. De industriella framstegen och tekniska landvinningarna förstörs av obalanser och luckor. Ingen bryr sig det minsta om att fråga vad arbetarna och bönderna

tycker om den mest grundläggande frågan i landets liv – hur mycket ska användas och hur mycket ska läggas undan för framtiden. Byråkratin gör en snabb utvärdering och börjar sedan agera, den avvisar objektiva kriterier på framsteg, erkänner inga andra lagar än de lagar som den själv egen-sinnigt väljer, och ersätter planer med order och bokslut med tvång. Den mest komplicerade upp-giften, en uppgift som aldrig tidigare har blivit löst och ingen ens någonsin har tagit sig an – att med hjälp av planerade förhandsberäkningar och regleringar få till stånd en ömsesidig samstämmighet mellan de olika branscherna i en växande ekonomi i ett enormt stort land; en uppgift som genom själva sin natur inte går att lösa utan miljonmassornas dagliga erfarenheter, utan att de kritiskt går igenom sina egna gemensamma erfarenheter, utan att de öppet uttrycker sina behov och krav – denna enorma, allomfattande, landsomfattande historiska uppgift löses i officiella hemliga rum, i centrala exekutivkommitténs (CEK:s) sekretariat, allt beroende på hur stämningarna går, och på vad den ena eller andra höjdaren mumlar. Vad kan vara mer skandalöst?

Till och med om politbyrån bestod av sju genier, av sju Marx, eller sju Lenin, så vore den ändå oförmögen att helt själv, med hjälp av sin egen fantasi, leda en ekonomi av 170 miljoner själar. Men det är just kärnfrågan, en politbyrå med flera Marx eller Lenin skulle aldrig ha ställt sig denna uppgift. Och å andra sidan består den nuvarande politbyrån av andra klassens byråkrater som är rusiga av den makt de har ryckt från partiet, som har tappat kontakten med verkligheten och mest av allt är intresserade av att upprätthålla sin uppblåsta personliga prestige.

Är det verkligen så länge sedan dessa lilleputtar upprepade att deras dåligt genomtänkta formulering om förbundet mellan arbetare och bönder var grundvalarnas grundval? Hur längesedan är det de dyrkade mellanbönderna? Hur många tidsåldrar är det sedan de avvisade programmet om planerad industrialisering i namn av att antas bevara ”bandet” mellan städerna och byarna? Skrämda av resul-taten av sina egna försummelse kastade de sig in i en extrem hundra procentig kollektivisering. 25 miljoner enskilda bondeegoister, som dagen innan hade utgjort jordbruksekonomin drivkraft – snåla, svaga som böndernas hästkrakar, men icke desto mindre de främsta pådrivarna – dessa miljoner försökte byråkratin i ett enda slag ersätta med den administrativa viljan hos 200.000 kolchosdirektorat, som saknade de nödvändiga utrustningen, den nödvändiga utbildningen och det nödvändiga stödet från bönderna själva.

Den våldsamma förändringen av fördelningen av landets inkomster – från byarna till städerna, från lätt till tung industri; de illavarslande obalanserna inom såväl den lätta som tunga industrin – har i omåttlig grad minskat arbetskraftens och kapitalutgifternas effektivitet. Det ekonomiska bandet (*smytjkan*) mellan den statliga industrin och bönderna visade sig vara trasigt redan innan det hade skapats. *Tjervonetsen* [valutaenhet i guld] i böndernas fickor får samma förhållande till varor som en lott i förhållande till prissumman. Den nya sortens band, som är så viktigt när det handlar om att förvandla byn, nämligen det *produktiva* bandet, och som förverkligas av traktorer och jordbruks-maskiner, förlorade genast all sin lockelse i böndernas ögon när de verkliga frukterna av detta band inte förverkligades för dem. 15 miljoner lantbruk har kollektiviserats och 10 miljoner privata företag har medvetet fått sådana omständigheter att de inte kan avslöja att en barbarisk småskalig ekonomi är överlägsen en rent byråkratisk kollektivisering. Med hjälp av gemensamma resurser lyckades således byråkratin försvaga om inte helt döda böndernas alla motiv att arbeta. Skördarna, som redan tidigare var ytterst dåliga, började minska på ett olycksbådande sätt. Från kvartal till

kvartal blir tillgången på råvaror till industrin och livsmedel till städerna på ett katastrofalt sätt allt sämre. De besvärliga omständigheter under vilka arbetarna lever leder till hög omsättning av arbetskraften på fabrikerna, liksom misstag, slarvigt arbete, skador på maskinerna, hög andel skadade produkter och låg kvalitet på produktionen. Hela den planerade ekonomin drabbas.

Inflation

Byråkratin har inte bara befriat sig från massornas kontroll utan också från *tjernovetsens* automatiska kontroll. Alla förslag på siffror rörande den ekonomiska budgeten, produktionens kvalitet, grundläggande kostnader och arbetsproduktiviteten – alla har de virvlat iväg som damm när inflationen fullständigt krossade den stabila värdeenheten. Även i detta fall försökte byråkratin ersätta den ekonomiska verkligheten med övervakning. Därefter utsågs den absoluta sanningen hos ”Stalins sex villkor” till att fylla det stabila valutasystemets funktion. Det är samma sak som att ge recept ur en kokbok istället för riktig mat.

Inflationen utgör en allt större börda på massornas levnadsstandard. Genom att döda arbetarnas intresse för ackordslöner, genom att underblåsa böndernas ilska mot fasta priser på jordbruksprodukter, ger inflationen ett vanvettigt stöd till spekulatören och spekulanterna.

Den som hävdar att det under det socialistiska uppbygget inte finns något att frukta från inflationen ljuger. Under den planerade ekonomins första skeden – och det gäller en rad femårsplaner – blir inflationen tvärtom speciellt farlig, för att inte säga förödande. En plan kontrollerar sig själv just genom att vara tvungen att få det att gå ihop, utan inflation. Att förkunna att själva planens existens upphäver risken med inflation är ungefär samma sak som att påstå att förekomsten av en kompass på en båt undanröjer risken med en existerande läcka. Valutainflation blir en källa till kreditinflation. Luckorna i planen fylls igen med tryckta papper. Verkliga kriterier lämnar plats för påhittade kriterier. Den planerade ekonomin ödeläggs inifrån. Det borde hängas upp skyltar i planeringskommissionens kontorslokaler där politbyråns motsägelsefulla specifikationer översätts till statistik, och där varje skylt har en varning: ”Inflation är den planerade ekonomins syfilis”.

Vem kommer att segra?

Överdrifterna med förhastade och outvecklade kollektivjordbruk leder, tillsammans med de avbrutna banden mellan jordbruksekonomin och industrin, till en förlamning av böndernas vilja till ekonomisk aktivitet. För att delvis återge bönderna de ekonomiska drivkrafter som de har förlorat, har stalinisterna tillåtit fria marknader, inom välkända gränser, dolda under det jesuitiska namnet kolchoshandel. I och med att handelsmän – mellanhänder – uteslöts från legaliseringen av den privata handeln har det lett till ett fruktansvärt lapptäckande av priser, under en spekulatör som är uppsplittrad och därmed ännu mer vansinnig. Priserna på marknaden steg genast tio, femton och tjugo gånger över regeringens fasta priser.

Naturligtvis skickade kollektivjordbrukaren bröd och andra produkter till dessa kanaler utanför staten. ”Detta utgör kolchoshandelns negativa sida”, försäkrar Stalin men utan att dra några vidare slutsatser. ”Negativa sida!” Men just detta faktum – att den kollektiviserade bonden föredrar den

privata handeln och spekulationen framför en planerad handel med staten – betyder inget annat än att det ekonomiska bandet mellan staten och bönderna ännu inte ens har skapats.

Genom att höja priserna till dessa omåttliga, feberartade höjder har den fria handeln avslöjat att den ekonomiska organismen befinner sig i ett allvarligt sjukdomstillstånd. Kampen mot denna sjukdom krävde en radikalt förnyad granskning av de ekonomiska planerna och en inte mindre genomgripande förändring av ledningens metoder. Men skrämmd av de fakta som ledde till prisökningarna beslutade byråkratin att inrikta sin aktivitet på den mekanism som mätte dem. Molotov förkunnade en nära förestående ”reglering” av marknadspriserna. Enligt alla tecken har de ekonomiska centrumen redan slagit in på denna kurs. Som om det går att sänka febern hos en sjuk organism genom att flytta nollpunkten på termometern! Ekonomin måste botas. Man måste börja med att öppna medge att frågan *Vem kommer att segra?*, trots det officiella skrävlandet ännu inte är löst ens i grova drag, utan att själva villkoren för att lösa den har förvärrats betydligt, som ett resultat av byråkratin oupphörliga och allt annat än samordnade tvångsmedel mot ekonomins levande vävnader.

Blandningen av fasta priser, priser som bestäms på vanligt sätt och priserna på den fria marknaden; övergången från en planerad insamling av råvaror, det vill säga något som liknar *handel* mellan regeringen och bönderna, till *skatt* på spannmål, kött och mjölk; kampen, inte för överlevnad utan mot själva döden, mot den utbredda plundringen av kolchosegendomarna, och mot det utbredda hemlighållandet av denna plundring; den helt igenom militära mobiliseringen av partiet för kamp mot kulakernas sabotage, efter att kulakerna hade ”likviderats” som klass; och samtidigt med allt detta: undernäring i städerna, återgången till ett system med kort och ransoner, och slutligen återupprättandet av ett system med pass – vad är alla dessa åtgärder, oavsett om de är riktiga eller inte, om inte en återgång till den grymma kamp mellan kapitalistiska och socialistiska tendenser, som 1932 har återupplivat ett antal drag från 1918-1919?

Byråkratin lutar allt hårdare på den administrativa hävstången istället för att – i enlighet med jordbruksekonominens verkliga förhållanden – slita sönder de ramar som begränsar böndernas personliga intressen. Den har beslutat att ”placera” kommunister som kommer att lyda det härskande centrumets order i ledningen för kolchoserna, som i idealfallet representerar frivilliga producentkooperativ. Samtidigt med detta vittnar CEK om att kommunisterna i byarna har blivit genomsyrade av bondeoppositionens stämningar och måste genomgå en massrening. Under tiden behövs inte mindre än en och en halv miljoner kolchoskommunister för att fylla chefsposterna i kolchoserna med partimedlemmar. Var ska de komma från?

Att påtvinga bondekollektiven en ekonomisk ledning i linje med partiets anda undergräver inte bara kolchoserna, utan också partiets auktoritet. Det innebär att man ersätter uppgiften att konkurrera ekonomiskt med ännu mer administrativt tvång. Det är inte att gå utöver NEP utan betyder att man backar i sina egna fotspår tillbaka från NEP till ”militärkommunismen”, om än på ett högre ekonomiskt plan.

Bokslutet från första femårsplanen

Samtidigt som den första femårsplanen slutfördes så skärptes de ekonomiska svårigheterna på ett sätt som inte har skett sedan inbördeskriget. Men byråkratin lever ett dubbelliv, ett för att visa upp

och det andra – i verkligheten. Denna dubbelhet tar den med sig överallt, bland annat till den ekonomiska statistikens område.

Med ett stoppur i handen hävdar Stalin envist, att om planen är fullbordad till 93,7 och inte 100%, så beror det bara på att hotet om en japansk invasion, som inte gick att förutse när planen formulerades, hade sugit upp 6,3%. Med andra ord har CEK:s ritningar bekräftas till punkt och pricka och har fullbordat en gigantisk plan som utgör mänsklighetens första experiment på detta området, en plan som täcker hela livet i ett land med 170 miljoner själar, och som dessutom skisserades hela fem år i förväg! Om inte annat måste denna häpnadsväckande exakta samstämmighet mellan planen och förverkligandet av den väcka den största misstro mot hela rapporten bland alla som på minsta sätt känner till frågans ABC. Det räcker att påpeka, att enligt Molotovs medgivande i förbifarten så växte industrins produktivitet bara med 8,5% till skillnad från de 36% som fanns i den årliga planen! Vart har detta enorma bortfall försvunnit, liksom bortfallet under de föregående åren? Stalin kan lägga fram förfalskade siffror och medvetet vilseleda arbetarna och bönderna. Rapporten presenteras med nödvändighet i rubel. Det är detta elastiska redskap i rapporten som är nyckeln till hemligheten bakom den häpnadsväckande likheten mellan de första och de slutgiltiga siffrorna. Således säger man att de oerhört ökade utgifterna inom byggandet innebär att planen har mer än fullbordats, när de materiella byggresultaten i själva verket, trots miljarderna av extrautgifter, sackar efter planen med flera gånger 10%.¹

Vi är inte det minsta benägna att se fullbordandet av den ekonomiska planen som en fråga om att lyckas eller misslyckas, och vi skulle ha betraktat fullbordandet av femårsplanen på sex, sju eller åtta år som en enorm framgång, under förutsättning att obalanserna mildrades samtidigt som massornas levnadsstandard ökade. Men det är just i fråga om dessa viktiga kriterier som bevisen är som allra mest ogynnsamma.

På sin tid förkunnade planens författare att deras uppgift var ”att höja landet till en ny och hittills aldrig skådad hög materiell och kulturell utvecklingsnivå”. Redan under de första två åren skulle bristen på varor ha försvunnit, de följande två åren skulle det börja finnas ett överflöd av varor. Under det femte året skulle konsumtionen av industrivaror, enligt vissa kategorier, ha ökat en och en halv, två och två och en halv gånger. Ökningen av konsumtion av kött slogs fast till 25%, av mejeriprodukter 50%, etc., etc. I själva verket har bristen på varor blivit outhärdligt akut, tillgången på bröd har minskat kraftigt, kött och mejeriprodukter har blivit sällsyntheter. Men gentemot detta har det skapats en teori om att socialismen inte är någon konsumentorganisering av samhället. Denna tröst är bara alltför lik ett hån! Mitt bland nybyggda fabriker, verkstäder, gruvor, kraftverk, kollektiv- och sovjetiska jordbruk, börjar arbetarna och bönderna mer och mer känna det som om de befinner sig mitt ibland jättelika vålnader som inte bryr sig om de levande människornas öde. Massorna har gripits av en intensiv känsla av besvikelse. Befolkningen, i egenskap av konsumenter, kan inte längre förstå i vilket syfte de anstränger sig som producenter.

Om Stalin öppet hade medgivit att ”resultaten som vi har uppnått inte är i nivå med våra förväntningar, på grund av att vi har förbisett mycket, överskattat en hel del och misslyckats med att infria ännu mycket mer” – då skulle de arbetande massorna givetvis inte ha fallit i extas över ledningen.

¹ Vi kommer i detalj att gå igenom frågan om bokslutet från den första femårsplanen i en bok om den sovjetiska ekonomin som håller på att förberedas.

Men de skulle ha tagit hänsyn till bekännelsen och hade högst sannolikt givit ledningen ytterligare respit. Men Stalin sa att planen var fantastisk, ledningen håller ställningarna, planen har fullbordats in i minsta detalj. Vad handlar då de bedrövliga resultaten om? Stalin påtvingar massorna tanken att det inte är han, Stalin, som är ruten utan själva planens beståndsdelar. Byråkratin identifierar sin egen blindhet med socialism, och alltmedan de räddar ryktet om sin egen ofelbarhet så skymfar de socialismen i arbetarnas och i synnerhet böndernas ögon. Det verkar som om byråkratin medvetet försöker tvinga massorna att hitta en annan utväg än socialismen.

Den andra femårsplanen

Den sjuttonde partikonferensen i februari 1932 godkände anvisningarna för den andra femårsplanen. Industrins årliga tillväxtkoefficient bestämdes till 25%, varefter Stalin förklarade att denna siffra till och med skulle överträffas under processen att anpassa och fullborda den. Vänsteroppositionens medlemmar varnade för rekordstora industrialiseringsprång. De anklagades för att vara kontrarevolutionärer och sattes i isoleringscell.

11 månader senare, i januari 1933, förkunnade Stalin oväntat att tillväxtkoefficienten under den andra femårsplanen med all sannolikhet skulle bli omkring 13%. Ingen vågade så mycket som säga mot honom eller hänvisa till beslutet föregående år. Således innebar den första femårsplanens verkliga resultat att man fick begrava den andra femårsplanens fantastiska projekt innan det sistnämnda kunde ersättas av ett nytt projekt. *För närvarande finns det inte alls någon andra femårsplan.* Med tanke på ekonomins kaotiska tillstånd vid avslutningen av den första femårsplanen finns det heller inte någon möjlighet till en ny plan. Plenarmötet i januari skisserade bara vaga direktiv. Det kommer att läggas ner avsevärd tid på att formulera en andra femårsplan och den kommer att genomgå mer än en förändring.

År 1933 visade sig de facto inte hänga ihop med den andra femårsplanen. Kontrollsiffrorna för året har bestämts åtskilt från de övergripande perspektiven. Givetvis försökte de som kokade ihop planen för 1933 bara lindra obalanserna och fylla igen de gapande klyftor som ärvdes från den första femårsplanen.

I sina rapporter försökte Molotov och Ordzjonikidze håna vårt förslag att 1933 skulle utgöra ett undantag som ett år för "kapitaluppbyggnad av den sovjetiska ekonomin". Rapportörerna åberopade som ett faktum att det skulle genomföras nya uppgifter också under 1933. Som om vi hade uteslutit detta, som om vi hade sagt att man skulle lappa och laga och inte "rekonstruera" ekonomin i sin helhet. Kampen för att återställa den rubbade balansen förutsätter med nödvändighet också nybyggen, men för att korrigera tidigare misstag och inte för att stapla upp nya misstag.

Under slagen från krisen, som ledningen inte förutsåg och som den inte ens nu medger öppet, har ledningen tvingats slå till reträtt på industrialiseringens område efter att ännu tidigare ha börjat slå till reträtt på kollektiviseringens område. Men de genomför reträtterna dolt, delvis, utan någon plan, och döljer innebörden av sina handlingar både för andra och för sig själva, och vidmakthåller därmed sina skamlösa byråkratiska kommandometoder fullständigt, och fördubblar dem till och med. Den stalinistiska politikens nya svängar är ett omisskännligt bevis på den sovjetiska ekonomins oreda, men den är helt oförmögen att leda bort från det stora haveriet.

Bonapartistiska tendenser i partiet

Mot bakgrund av den påtvingade tystnaden och oansvarigheten blir den ekonomiska krisen en dubbel, tredubbel fara. Ju mer bankrutt och despotiskt ledarskapet är, ju mer utbrett blir de levandes såväl som tingens motstånd. Den härskande klickan tar för givet att all oenighet, opposition, motstånd, missnöje, passivitet och motsättningar som skapas av de objektiva hindren och felräkningarna och umbärandena, bara är yttringar av klassfiendens handlingar. Byråkratin som fram till 1928 tillkännagav att kulakfaran var en falsk uppgift som kommit från Vänsteroppositionen, avslöjar nu, efter att "kulakerna likviderats som klass", att kulakfaran finns överallt, inom de sovjetiska och kollektivjordbruken, på traktor- och maskinstationer, i verkstäder, fabriker och statliga institutioner, i partiets organisationer, till och med i själva centralkommittén. Byråkratin stirrar i speglar men lyckas inte känna igen sig själv i "sabotören", som är den bild som den ständigt snubblar över. Å andra sidan tillhandahåller de rubbade ekonomiska förhållandena och det växande allmänna missnöjet en grogrund för den borgerliga kontrarevolutionens bakterier.

De ekonomiska obalanserna – först och främst splittringen mellan städerna och byarna, men minst av allt de allmänt förekommande "kulakresterna" eller den borgerliga psykologins "kvarlevor" – har på ett våldsamt tvingats inåt, och skärper på ett outhärdligt sätt spänningarna i landets politiska förhållanden, och tvingar byråkratin att slå in på vägen att ännu mer kväva all aktivitet i sovjeterna, och ger på så sätt näring till de skadliga fröna till en bonapartistisk regim.

Förtryck blir den viktigaste metoden för att sköta ekonomin. Insamlingen av utsädet och förberedelserna av vårsådden äger rum som om det vore inbördeskrig. Kampen mot den slapphet som uppstår på grund av apatin som svälten orsakar, genomförs i form av brutala straff. Bristen på mat bemöts med massutvisningar från städerna. Pressen hyllar införandet av ett passsystem som en socialistisk seger.

Oktoberrevolutionens styrman, sovjetstatens byggmästare – bolsjevikpartiet – krossas, körs över, trampas ner, demoraliseras eller drivs under jorden. Apparaten diktatur krossade partiet och har ersatts av en personlig diktatur. Inom apparaten handplockas de som är pålitliga, bland de pålitliga väljs de mest pålitliga ut. Egentligen litar ingen längre på "ledaren", vars ofelbarhet har lett till en rad fruktansvärda missfall. Alla vet och ser att Stalins egen politik har tvingat in honom i en återvändsgränd, och att han idag inte vet vad Stalin kommer att göra imorgon. Men ju mer apparaten förlorar sitt stöd bland massorna desto mer isolerar de pålitliga och allra mest pålitliga sig själva från apparaten, ju mer religiöst hyllas den "älskade ledarens" visdom. Lojaliteten mot programmet har helt ersatts av personliga löften om lojalitet. Bara de artiklar och tal som är en upprepning av ledarens förutsägelser är tillåtna. Hela den sovjetiska pressen har blivit en röst för ett svinaktigt och motbjudande kryperi. Det går inte att se partiets grovt förolämpade överenskommelser och oktoberrevolutionens nertrampade fana utan att rodna av skam!

Försvaret av Sovjetunionen

Det är självklart att framgångarna för industrialiseringen är viktiga för att förstärka Röda armén och Röda flottan tekniskt. Världssituationen ger Sovjetunionens väpnade styrkor en utomordentligt viktig roll både i väst och öst. Men just på detta område är en politik av illusioner ytterst farlig och

brottslig. Röda armén går inte att reducera till enbart militär teknik. Under ett krig spelar bröd och kött en lika stor roll som artillerigranater, hästar har en lika stor plats som traktorn. Arméns levande krafter har sina reserver bland arbetarna och bönderna. Stämningarna bland arbetarna avgör stämningen inom armén. Under stora krig är den militära tekniken i sig själv en funktion av hela ekonomin, och kräver av den sistnämnda en inre harmoni och förmåga att fungera friktionsfritt.

Stalin försöker rättfärdiga de arbetandes materiella umbäranden som ett offer som de lägger på landets förvars altare, men denna förklaring är lika falsk som den första femårsplanens byråkratiska slutsommor. I själva verket slår sprickan mellan jordbruksekonomin och industrin direkt mot armén och undergräver sovjetregeringens viljestyrka på den internationella arenan. Utan sovjetekonomins intensiva desorganisation skulle de japanska imperialisternas utomordentliga fräckhet liksom den tyska fascismens handlingsfrihet ha varit omöjliga. Den stalinistiska religiösa pacifismen, både av den sort som finns i Genève och i Amsterdam, är en svaghetens religion. Idag utgörs den proletära statens främsta försvar av världskapitalismens förruttnelse. Även om det är mycket viktigt så är det ändå ett otillräckligt försvarsmedel. För att ta initiativet på världsscenen måste den sovjetiska statens ekonomiska grundvalar återupprättas.

Det staliniserade Komintern

Om vi för tillfället skulle bortse från de skador som byråkratin medvetet och omedvetet har orsakat, så har Sovjetunionens besvärliga interna förhållanden sina rötter i landets ekonomiska underutveckling och den proletära statens internationella isolering. Men den nuvarande isoleringen är i sin tur resultatet av Kominterns politik. Den övermodiga överskattningen av de inrikespolitiska framgångar som Sovjetunionen har uppnått är lika brottsliga som underskattningen av den internationella revolutionens uppgifter. Det är helt avgörande att den sovjetiska ekonomin steg för steg byggs upp, och på så sätt förstärker den proletära diktaturens grundvalar och förbereder den framtida socialistiska statens beståndsdelar – men det räcker inte. Om den europeiska borgarklassen skulle slå ner arbetarna med hjälp av den fascistiska klubban och försena revolutionen under flera decennier, så kan inga som helst ekonomiska framgångar rädda Sovjetunionen. Problemet med den kapitalistiska inringningen ställer oss direkt inför Kommunistiska internationals strategiska och taktiska, dess rad av misstag och brott.

I Sovjetunionen har den stalinistiska byråkratin tillgång till statens mäktiga resurser, och kunde under ett antal år dölja sin bankrutt och slösa bort revolutionens grundläggande kapital utan att det ledde till några direkt katastrofala resultat. På den världspolitiska arenan, där den byråkratiska centristiska politiken är tvungen att öppet kämpa mot socialdemokratien och alla det borgerliga samhällets andra krafter, har den redan lyckats avslöja sig i jordens alla länder och på alla håll, som en systematisk om än omedveten sabotör av den proletära revolutionen. Under de senaste tio åren har den stalinistiska ledningen bara bidragit med misstag, förvirring, demoralisering och nederlag till den internationella proletära förtruppens kamp. Bulgarien, Tyskland (1923), Estland, Bulgarien igen (1924), Kina (blocket med Chiang Kai-shek såväl som den efterföljande politiken), England (anglo-ryska kommittén), Spanien (revolutionsperioden) – detta är en långtifrån fullständig geografisk förteckning av de verkliga skador som den centristiska byråkratin har orsakat på den inter-

nationella revolutionens område. Sovjetunionens ökande isolering går inte att kompensera med ”icke-angreppspakter”.

Det återstår inte en enda livskraftig fläck på världskapitalismens kropp. Reformismen har helt och hållet tömt sina förråd av ynkliga och slaviska visdomar och står framför proletariatet avslöjad i sin impotens, brännmärkt genom sitt förräderi. I Sovjetunionen – hävdar stalinisterna – har den första femårsplanen fullbordats och socialismen fullständigt tryggats. Vilka andra villkor krävs för att Komintern ska kunna störta de helt igenom ruttna reformistiska organisationerna, och samla de proletära massorna kring sig och leda dem fram mot erövrandet av makten? Men samtidigt förlorar den officiella kommunismen överallt positioner och inflytande, den isoleras från massorna och tvingas ut ur fackföreningarna. I bästa fall fungerar Kominterns sektioner som genomfart för arbetslösa.

Dess agerande i Tyskland har varit en tragisk höjdpunkt på den stalinistiska fraktionens nederlagspolitik. Om man skulle ha att rädda den brottsbesudlade socialdemokratin från sönderfall som ett medvetet mål, och öppna kortast möjliga väg till makten för fascisterna – då kunde ingen ha tänkt ut en mer direkt taktik än den som har använts. Med en allierads vänliga hand placerade Stalin general Chiang Kai-shek i ledningen. Vad gäller Hitler gjorde han vägen till makten lätt genom att säkerställa arbetsdelningen mellan de socialdemokratiska och kommunistiska byråkratierna. De har dolt sig bakom olika fraser men har båda lett och leder fortfarande en taktik av reträtt, splittring av styrkorna och feighet. Resultaten är en öppen bok. Att tjäna klassfienden under täckmantel av oförsonlig kamp mot den – det är den förbannelse som hänger tung över centrismen!

Grupper inom SUKP och Komintern

Händelseutvecklingen i SUKP [Sovjetunionens kommunistiska parti] visar att den ekonomiska krisen har övergått i kris för revolutionen, och att krisen alltmer beslutsamt tvingar sig fram underifrån mot toppen inom stats- och partiapparaten.

Den exklusiva stalinistfraktion samlas kring den framröstade ”ledaren”, som de inte längre litar på, och anstränger sig desperat för att hålla sig kvar vid makten. Den första förutsättningen för detta är att inte låta partiet vakna. Förtrycket mot oppositionen har nu antagit en masskaraktär av en sort som inte ens rådde 1928, när man lovade att all opposition skulle ”undanröjas” en gång för alla. De främsta slagen riktas givetvis mot bolsjevik-leninisterna, den enda fraktion vars auktoritet har ökat oerhört och fortsätter att öka.

Två aktuella fakta är särskilt betecknande för situationen i partiet: fängslandet och landsförvisningen av de av Vänsteroppositionens ledare som kapitulerade för ungefär fyra år sedan, och högeroppositionens fullständiga och slutgiltiga kapitulation. Några få månader efter de ökända landsförvisningen av Zinovjev och Kamenev till Sibirien arresterade Stalin I N Smirnov, Preobrazjenskij, Ufimtsev, Ter-Vaganjan och omkring 100 tidigare medlemmar i Vänsteroppositionen som förknippades med dem. Innebörden i detta faktum måste analyseras noga. De inblandade är gamla bolsjevik. De har byggt partiet, har burit det på sina axlar under åren då det tvingades under jorden, deltog i oktoberrevolutionen och inbördeskriget, och skapade tillsammans med oss den bolsjevik-leninistiska fraktionen. När Stalin (i februari 1928) pressad av

bristen på mat tvingades göra en skarp sväng i riktning mot planerad industrialisering och kamp mot kulakerna, blev en inflytelserik del av Vänsteroppositionen skrämde av perspektivet på en splittring och kapitulerade inför byråkratin och gav den sitt förtroende. På sin tid spelade detta faktum en avgörande politisk roll genom att stärka den stalinistiska byråkratins ställning och för en lång period bromsa inflödet till Vänsteroppositionens led. *Idag kan vi se bokslutet för det experiment som de ärliga, uppriktiga och inte karriärlistiska kapitulanterna utförde:* efter att ha landsförvisat Zinovjev och Kamenev arresterade Stalin Smirnov, Preobrazjenskij, Ufimtsev och de andra! Detta slag mot toppen hade under det senaste året föregåtts av fångslanden av flera hundra gräsrotter som hade kapitulerat tidigare, men som hade förekommit sina ledare genom att återvända till Vänsteroppositionens väg. Under de senaste två åren har det i sanning ägt rum en oerhörd svängning i partiets medvetande, ty omgrupperingarna i toppen är bara en försenad och urvattnad återspeglning av de djupgående processer som äger rum bland massorna. Här har vi en utomordentligt tydlig illustration av den kraft som finns dold i en riktig och ståndaktig politik. Under inflytande från tillfälliga förhållanden kan enskilda individer och grupper med enastående revolutionära kvalitéer ibland driva ur kurs in i fiendens läger, men till slut tvingar händelseutvecklingen dem att återvända till den gamla stridbara fanan.

Rykovs, Tomskijs och Bucharins fullständiga kapitulation har i detta avseende en helt annan men inte mindre symptomatisk betydelse. De här ledarnas politiska grupperingar hamnade långt in i klassfiendens läger. Som vi mer än en gång har förutspått, måste den skärpta krisen för revolutionen av nödvändighet kasta högeroppositionens lilla huvud mot dess bastanta kontrarevolutionära svans. Tidpunkten för detta har kommit. Skrämde av stämningarna bland sina egna anhängare kröp högerledarna villkorslöst på knäna till den officiella ledningen. De hade så mycket lättare att genomföra denna åtgärd, ty oavsett hur hård den interna kampen från tid till annan blev, så förblev det en kamp mellan vänster- och höger tendenser inom den byråkratiska centrismens läger.

På detta sätt återspeglar högerledarnas kapitulation skiktningen inom högeroppositionen, som var formlös men otvivelaktigt den största av den senaste periodens alla grupperingar. Bestörta över byråkratins ekonomiska äventyrspolitik rörde sig tiotusentals arbetare, bland dem partifolk, till högerledarnas sida, än mer naturligt ju mer uppriktigt de – efter att ha lurats av hela den föregående periodens antitrotskistiska demagogi – tolkade Stalins politik som en direkt tillämpning av ”trotskismen”. Högerens splittring innebär att dessa proletära element kan frigöras från det termidorianska inflytandet, och oundvikligen dras närmare Vänsteroppositionen, vars verkliga kännetecken först nu blir tydliga, i ljuset av deras egna erfarenheter.

De politiska grupperingarna i partiet blir tydliga, nivån på reserverna blir synliga. Samtidigt har ”Arbetaroppositionen” och ”Demokratiska centralisterna” bokstavligen försvunnit från den politiska scenen. De proletära delarna av dessa mellanliggande grupper inom de senaste årens opposition rör sig mot bolsjevik-leninisterna, den enda fraktion som har ett tydligt program som har prövats i händelserna smältugn, och som inte för ett ögonblick har sänkt sina fanor.

Även om det inte är lika tydligt kan en motsvarande process också ses i internationell skala. Under den period då den härskande centrismen var oförmögen att ens ställa frågan om en internationell kongress och slutade att ge några som helst svar på världsrevolutionens mest brännande frågor;

under den period då högern (brandleriterna), på grund av de centrifugala krafter som styr opportunisten, fullständigt upphörde att existera som internationell tendens – så visade sig bolsjevik-leninisterna, och bara de, förmögna att under de nuvarande ytterst svåra förhållandena, sammankalla en internationell konferens och vid denna konferens ge ett klart svar på den proletära världsrörelsens viktigaste och mest omdiskuterade problem under hela perioden efter Lenin.

Oavsett vilken riktning den proletära världrevolutionens utveckling tar under de kommande åren – och det beror direkt på hur kampen mot fascismen i Tyskland går och på den förändrade inriktningen i Sovjetunionen – så har det i internationell skala inletts en epok av garanterat uppsving för Vänsteroppositionen. 50-årsminnet av Marx' död hedras med officiella hyllningar i två läger, reformismen och centrismen. Men från och med nu är ödet för en revolutionärt marxistisk, det vill säga bolsjevikisk, politik oupplösligt knuten till den kommunistiska Vänsteroppositionens öde.

Återuppbyggnad av ekonomin

När bolsjevik-leninisterna bedömer den sovjetiska ekonomins möjligheter och uppgifter utgår de inte från den andefattiga abstraktionen ”socialism i ett land” utan den verkliga historiska processens internationella förhållanden och levande motsättningar. Endast de grundvalar som oktoberrevolutionen har lagt kan skydda landet från Indiens eller Kinas öde, och under den nuvarande övergångsperioden säkerställa verkliga framsteg på vägen att omvandla det kapitalistiska samhället till socialism. Diskussionen om vårt påstådda ”förnekande” av oktoberrevolutionens proletära natur är ett hopkok av pedanteri, okunskap och lögn. Hela kärnfrågan finns i det faktum att det går att driva olika politik på Sovjetunionens sociala och politiska grundvalar. Det som återstår att bestämma är precis vilken.

För att bota den av ledningen desorganiserade ekonomin, det vill säga minska obalanserna, stärka bandet mellan städerna och byarna, skapa en stabil valuta och förbättra de arbetandes villkor, är det först av allt nödvändigt att bryta med det byråkratiska krånglandet och lögnerna. Den övergripande karaktären på de ekonomiska åtgärder som dagens situation kräver kan bäst beskrivas med ordet reträtt. Det är just på grund av att kollektivjordbruken i ett slag har brett ut sig på alltför stora områden som arbetarregeringen inte kan få fram tillräckliga medel för att motverka kolchosernas sammanbrott. Förtrycksåtgärderna kommer oundvikligen att visa sig vara verkningslösa. Det enda riktiga agerandet är att offra kvantitet för att uppnå kvalitet. På det politiska planet kan samma uppgift formuleras på ett annat sätt: att offra utrymme för att vinna tid.

Vi måste stävja de centrifugala tendenserna i kolchoserna och öppna upp en ekonomiskt förnuftig utväg för dessa tendenser genom att lita till fattigbönderna, jordbruksarbetarna, de bästa kolchoserna och de bästa kollektivjordbrukarna. Vi måste bevara och utveckla de kolchoser som har visat sig vara livskraftiga, eller som under den närmaste framtiden kan visa sig vara livskraftiga, i enlighet med deras tillgängliga resurser och det intresse deras medlemmar visar.

Stalinisterna kommer givetvis att föra oväsen om att vår beredskap att slå till reträtt från en 60%-ig kollektivisering till 40 eller kanske till och med 25% (procenttalet måste avgöras ekonomiskt genom att faktiskt prova, och inte slås fast byråkratiskt på förhand) innebär ”kapitulation”, ”återuppriktande av kapitalismen”, etc., etc. Om det är så, varför avstod då dessa påhejare från att full-

borda sin kollektivisering till 100% som de sa från början? Varför förkunnades det som heligt att stanna vid den linje där äventyrspolitiken bromsade, och redan är på god väg att slå till reträtt? Man får inte låta sig skrämmas av de pseudorevolutionära spöken som byråkratin stammar fram. Reträtt utan strid från revolutionära erövringar är detsamma som förräderi. Men den revolutionära realismen kräver reträtt från en byråkratisk äventyrspolitik. I förhållande till jordbruksekonomin är det först av allt och oavsett allt annat nödvändigt att återupprätta regeln: *ledarskap och inte tvång!*

Det är fortfarande och under en lång period framåt oundvikligt med en skiktning bland bönderna. Det kommer att finnas välbeställda såväl som fattiga kolchoser. I och med produktivkrafternas utveckling kommer det inom de enskilda kolchoserna inte bara att finnas kvar utan också utvecklas betydande sociala skillnader. Och utöver detta finns det 10 miljoner enskilda företag! Det måste skapas sådana förhållanden inom bondemassorna att de "deklasserade" kulakerna inte kan leda bönderna mot sovjetstaten. Vi måste komma överens med bönderna. Eftergifter måste göras mot mellanbönderna. Och de fattiga i byarna måste stärkas ekonomiskt med hjälp av skatte-, kredit- och kooperativsystemen, med hjälp av maskin- och traktorstationernas politik etc., etc., utan att på samma gång varken beröva enskilda bönder eller välmående kolchoser, eller mer välbeställda kollektivjordbrukare, stimulanser till ytterligare ackumulation. Vansinnet att på ett mekaniskt sätt likvidera kulakerna måste avvisas bestämt, fullständigt och ovillkorligt. Det är nödvändigt att förstå och erkänna att kulakerna inte existerar som "rester" eller "psykologiska kvarlevor" utan som en ekonomisk och social faktor. Vi måste återgå till en politik att på ett riktigt sätt och för lång tid framåt, praktiskt taget tills proletariatet segrar i väst, systematiskt *begränsa kulakens tendenser att utnyttja andra*.

Ett sådant system av kombinerade åtgärder kan bara tillämpas på ett framgångsrikt sätt om böndernas utarmade element organiseras i en allians mellan de fattiga i byarna, partiets viktigaste stöd i byarna.

Industrialiseringstakten måste underordnas uppgiften att återställa *ekonomins dynamiska jämvikt i sin helhet*. Man måste avvisa att planens misstag fortskrider bara på grund av att de förkunnades som heliga i föregående dags arbetsbeskrivning. Uppbyggnadsprogrammen måste gås igenom på ett genomgripande sätt, och alla som på ett uppenbart sätt överstiger landets krafter måste omedelbart stoppas. Oundvikliga miljardförluster idag kommer att hindra framtida förluster av tiotals miljarder. Det kan bli ett skydd mot värsta tänkbara händelse, mot en katastrof.

Redan nu kan det med säkerhet sägas att en industriell tillväxt på 16% för 1933, som slogs fast bara för att inte alltför skarpt bryta med gårdagens äventyrliga första period, kommer att visa sig vara helt ogenomförbar. 1932 växte industrin bara med 8,5% istället för de 36% som planen föreskrev. Utgångspunkten måste vara det som faktiskt uppnåddes 1932 så att ännu högre siffror går att uppnå genom att gradvis förstärka den grund vi står på.

De resurser som frigörs med en sänkning av takten måste omedelbart överföras dels till konsumtionsfonderna och dels till den lätta industrin. "Arbetarnas villkor måste förbättras till varje pris." (Rakovskij.) Under uppbygget av socialismen måste folk leva som människor. Det som förs fram här är ett perspektiv för decennier framåt och inte någon militär kampanj eller "en lördag" eller ett enskilt fall av utomordentliga kraftansträngningar. Socialismen är en uppgift för framtida generatio-

ner. Men den måste organiseras på ett sådant sätt att de levande generationerna kan bära den på ryggen. Det måste återupprättas ett stabilt *valutasystem* som den enda tillförlitliga regulatören av en planerad ekonomi i dess nuvarande utvecklingsskede. Utan det kommer den planerade ekonomins lok oundvikligen att misslyckas att klara backen.

För en ärlig partiregim! För sovjetdemokrati

Det behövs ingen ny revolution för att rädda och stärka diktaturen. Det kommer absolut att räcka med en allsidig och genomtänkt *reform*. Hela frågan är vem som kommer att genomföra den. Frågan rör inte personer eller klickar utan *partiet*.

Det är helt självklart att det styrande partiet i Sovjetunionen är i ett extremt behov av utrensning av agenter för klassfienden, karriärister, termidorianer och de vanliga kandidaterna för en matkupong. Men detta arbete är inget för den byråkratiska klicken. Bara ett återupplivat parti, eller mer exakt bara dess proletära kärna, kan göra sig av med de främmande och fientliga elementen.

Den strypning av partiet som har ägt rum under de senaste tio åren är baksidan av de oupphörliga angreppen på Vänsteroppositionen. Det går inte att återuppliva partiet utan att låta oppositionen återvända till dess led. Det är det första krav vi för fram och som vi uppmanar alla kommunister, ungtkommunister och klassmedvetna arbetare att stöda.

Vi riktar också denna paroll till Högeroppositionen. Vi litar inte på Stalin-Menzjinskij-Jagodas urval. Deras måttstock är inte den proletära revolutionens intressen utan klickens intressen. Utrensningen av de verkliga opportunisterna, för att inte tala om termidorianerna, ur partiet måste genomföras fritt och öppet, med hjälp av partimassornas vilja.

Det som står på spel är partiets och sovjetregimens öde. Lenin såg en demokratisering av administrationen som diktaturens viktigaste uppgift. ”Varenda kock måste lära sig att regera.” Den process som har ägt rum är raka motsatsen. Antalet administratörer ökade inte för att ta med ”varenda kock”, istället krympte det till en enda kock, och dessutom till en som bara är specialist på kryddade rätter. Den politiska regimen har blivit outhärdlig för massorna till och med när de alltmer hatar namnet på sin ledare.

Så tidigt som 1926 fick Stalin höra att han uppenbarligen höll på att lära upp sig som kandidat till posten som partiets och revolutionens dödgrävare. Under de senaste sex åren har Stalin kommit väldigt nära att leva upp till denna roll. Både i och utanför partiet hörs allt oftare parollen ”Ner med Stalin”. Orsaken till detta ”ordspråk” och den ökande populariteten för det kräver ingen förklaring. Men icke desto mindre anser vi denna paroll vara felaktig. Det handlar inte om Stalin personligen utan om hans fraktion. Det är sant att den under de senaste två åren har blivit ytterst begränsad till sin omfattning. Men den innefattar fortfarande många tusen av apparatens tjänstemän. Ytterligare tusentals och tiotusentals, vars ögon har öppnats vad gäller Stalin, fortsätter ändå att stöda honom av rädsla för det okända. Parollen ”Ner med Stalin” kan förstås, och bör oundvikligen förstås, som en paroll för att störta den fraktion som nu har makten, och än mer – att störta apparaten. Men vi vill inte störta systemet utan reformera det med hjälp av de bästa proletära elementens ansträngningar.

Det är självklart att det måste bli ett slut på den ensamme ledarens bonapartistiska regim, där alla tvingas dyrka ledaren – det måste bli ett slut på denna ytterst skamliga förvanskning av tanken på ett revolutionärt parti. Men det handlar inte om att utesluta individer utan om att förändra systemet.

Den stalinistiska klicken sprider oförtrutet rykten att Vänsteroppositionen kommer att återvända till partiet beväpnad med ett svärd, och att den omedelbart kommer att inleda skoningslösa hämndaktioner mot sina fraktionsmotståndare. Denna giftiga lögn måste vederläggas, avfärdas och avslöjas. Det finns inga hämndkänslor inom politiken. Bolsjevik-leninisterna har aldrig drivits av det tidigare, och tänker minst av allt ha det som drivfjäder i framtiden. Vi känner alltför väl till de historiska skälen till att tiotusentals partimedlemmar har tvingats in i den byråkratiska centrismens återvändsgränd. Vi motiveras av överväganden om revolutionär ändamålsenlighet, inte hämnd. Vi gör inga undantag på förhand. Vi är redo att arbeta hand i hand med var och en som försöker hindra katastrofen genom att återupprätta partiet.

För en ärlig partiregim! Det betyder: för en regim som tillåter partiets medlemmar att säga det de tänker, som avskaffar det dubbelspel som är den stalinistiska monolitens kännetecken, som inte har ledare som ärver ledarskapet för livet, som fritt väljer om alla ledande organ vid partikongresserna, som har en apparat som tjänar partiet, och ett parti som tjänar proletariatet.

För sovjetdemokrati! Det betyder att partiet leder den proletära diktaturen men inte stryker de arbetandes massorganisationer, utan tvärtom uppmuntrar deras initiativ och oberoende. Som ett av de viktigaste sätten att hålla hela apparaten i styr och underordna den under partiet måste *hemliga omröstningar* införas i fackföreningarna och sovjeterna vid valen till de verkställande organen – detta ska göras gradvis och regelbundet, och omfattningen utvidgas utifrån vad erfarenheterna visar.

De grupperingar som historiskt har uppstått i bolsjevikpartiet måste bedriva all sin verksamhet inom ett regelverk, och måste med hjälp av seriösa diskussioner, fria från personliga förföljelser och förtal, förbereda en extraordinär partikongress. Detta går bara att uppnå med hjälp av kamp. Hundratal och tusentals bolsjeviker måste höja sina röster i protest mot klicken som har tillskansat sig makten, och som trampar på partiet och leder revolutionen mot sin undergång. ”Vi kräver en ärlig partikongress!” Låt denna paroll förena Vänsteroppositionen med alla partimedlemmar värdiga namnet.

Samma system för verksamheten måste utsträckas och innefatta Komintern. Tredje internationalen kan bara räddas från ytterligare förfall och fullständigt sammanbrott genom att hela dess politik förändras i grunden, först och främst i Tyskland. Även där är en politisk svängning oskiljaktig från en förändring av regimen. Den första åtgärden måste vara att återigen släppa in Vänsteroppositionen i alla sektioner. Det andra steget är demokratiskt förberedda kongresser för de nationella sektionerna. Kommunistiska internationalens världskongress fullbordar det hela. Vänsteroppositionens plattform för den proletära världsrevolutionens frågor har förklarats i ett flertal dokument och har samlats i de programmatiska teserna från bolsjevik-leninisternas förkonferens i början av februari i år. Det är med denna plattform och inte med ett hämnande svärd som Vänsteroppositionen kommer att återvända till Kominterns led. Denna plattform tänker den lägga fram inför nästa världskongress.

För två och ett halvt år sedan ringde Vänsteroppositionen i varningsklockan på grund av faran med den tyska fascismen. Självgod och blind anklagade den stalinistiska oss som vanligt för att ”överskatta” nationalsocialismen, och till och med för ”hysteri”. Händelserna har givit sina skoningslösa bevis.

Idag ringer vi i varningsklockan – inte för första gången men tiofalt starkare – på grund av situationen i Sovjetunionen. Här hotar den omedelbar faran inte utifrån utan inifrån. Den byråkratiska centrismen har blivit den främsta källan till fara.

Vi uppmanar alla sanna revolutionärer, alla klassmedvetna arbetare, alla leninister som fortfarande är leninister att kämpa mot den. Uppgiften är svår och kampen kommer att skörda liv. Men den måste föras till sitt slut. Leden måste slutas, kadrerna måste stärkas, och vi måste utvidga banden. Inget som helst förtryck, inga provokationer, inga förföljelser kommer att hindra våra ansträngningar, ty en atmosfär av sympati omsluter alltmer Vänsteroppositionens arbete i partiet.

Bolsjeviker i Sovjetunionen, världens bolsjeviker! Sovjetekonomin är i fara! Proletariatets diktatur är i fara! Den internationella revolutionen är i fara!

På er alla, på oss alla, ligger ett oproportionellt stort ansvar inför historien.

(Översättning från engelska, Göran Källqvist.)